

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M. Z., t. č. v B., *zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 04. 2017, č.j. OAM-68/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 8. 2017.

V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, přičemž poukazoval na odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5 týkající se právě možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.

Předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což bylo podle žalobce zjevně nesmyslné a nepřijatelné.

Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Jednalo by se totiž o porušení právního principu zákazu dvojího přičítání.

Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce se v jednom jediném případě prokázal padělaným dokladem. Žalovaný tak nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce využil padělané veřejné listiny, a to rumunského cestovního dokladu.

Dále k tomu žalobce konstatoval, že žalovaný ovšem zcela nesprávně nezhodnotil specifickou situaci žalobce, v jehož případě nebyl v žádném případě padělaný doklad totožnosti využit k tomu, aby žalobce dosáhl prodloužení svého nelegálního pobytu na území České republiky a tímto prokázáním tak sledoval jakýkoliv sekundární cíl. Žalovaný ve svém Rozhodnutí pouze spekoval o údajné snaze o legalizaci neoprávněné pracovní činnosti, aniž by pro tento závěr disponoval jediným důkazem, a ačkoliv žalobce nebyl policejním orgánem kontrolován při výkonu jakékoliv pracovní činnosti. Žalovaný ovšem nesprávně opomněl vyhodnotit, že se žalobce neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí, v minulosti nezavdal důvod domnívat se, že jakékoliv rozhodnutí žalovaného nebo jiného správního orgánu nehodlá respektovat, a dokonce (přestože se prokázal nepravým dokladem) byl oprávněn legálně na území České republiky pobývat, jelikož disponoval platným schengenským vízem. Předložení padělaného dokladu bylo přitom způsobeno pouze stresem z kontroly žalobcovy totožnosti a skutečností, že platný pas s vízem žalobce bohužel zapomněl v bytě a v batohu, kde jej hledal, měl starý nepravý doklad, o kterém mu dříve osoby, které nezákonně zneužívají nouze ukrajinských státních příslušníků na území EU, tvrdily, že jej musí použít.

V žádném případě tedy neplatí, že by se žalobce padělaným dokladem občana Evropské unie prokazoval (tedy činil tak opakovaně nebo dokonce soustavně), jak v Rozhodnutí uvedl žalovaný, ve skutečnosti šlo o ojedinělé protiprávní jednání žalobce, které nebylo a s ohledem na výše uvedené ani nemohlo být motivováno snahou zakrýt identitu a umožnit nelegální pobyt na území ČR, neboť žalobce na území České republiky pobýval zcela legálně. Prokázání se nepravým dokladem tedy nemá jakékoliv racionální zdůvodnění (jelikož při pobytové kontrole žalobce neprováděl žádnou pracovní činnost, nemohla být důvodem ani snaha o zakrytí nelegálního výkonu práce) a je zcela zřejmé, že jeho motiv nemohl být nezákonný. Paušální závěr o nedůvěryhodnosti žalobce je tak nepřijatelný a naprosté odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření za účelem zabezpečení účelu zajištění založené fakticky pouze na prokazování se žalobce padělaným rumunským občanským průkazem proto bez zohlednění dalších okolností případu (především legálním pobytu žalobce a absenci jakýchkoliv důkazů svědčících o protiprávním motivu využití padělaného dokladu či jiného protiprávního jednání žalobce) nemůže samo o sobě obstát.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést podle žalobce následující: „*Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU H. E. D., alias K. S., body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti*

správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016, po předložení věci rozšířenému senátu, výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Výše uvedená praxe správních orgánů, a to orgánů cizinecké policie jakož i žalovaného zajišťujícího žadatele o mezinárodní ochranu nacházející se v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu jejich předchozího pobytu na území České republiky i po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, je obdobná právě i praxi cizinecké policie a žalovaného zajišťovat všechny osoby, které k pobytu na území České republiky využily padělané doklady, a to bez bližšího individuálního posouzení jejich situace, což je pochopitelně zcela neakceptovatelné. Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany nezaměřeného na pouhý paušální odkaz na využití padělaného dokladu, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pro úplnost žalobce poukázal na to, že velmi podobným případem se nedávno zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 - 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu. S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaném zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční.“*

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí a nad rámec tam uvedeného konstatoval, že popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Žalobce vyjma obecných sdělení, včetně širokého právního rozboru zástupce, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména, že si nezákonně opatřil za úplatu padělaný rumunský doklad totožnosti, kterým se posléze prokazoval a vydával se tak za občana Evropské unie.

O neúčinnosti zvláštního opatření v tomto případě svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Žalovaný proto shledal zcela po právu naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný odmítl námitky, které byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze také bagatelizovat protiprávní jednání žalobce, že prokazování se padělaným dokladem totožnosti neznamená nelegálnost pobytu žalobce na území. Své protiprávní jednání nakonec žalobce sám výslovně přiznal, jak je dále patrné z příložených materiálů Policie ČR a dalších příložených písemností. Žalovaný dále konstatoval, že uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody cizince, resp. potřebu izolace od ostatní společnosti, a to na potřebnou dobu proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti. Také v daném případě nebylo lze využít zvláštních opatření, jak se mylně žalobce domnívá, neboť by z okolností případu nebylo účinné (srov např. NSS 9 Azs 192/2014) nebo by bylo dokonce zásadně vyloučeno. Žalovaný závěrem dodal, že jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobce tak ale vědomě ignoroval předpisy regulující pobyt na území České republiky. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy.

Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 13. 4. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, a to v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, neboť byl dne 9. 4. 2017 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 8. 4. 2017 při pobytové kontrole v Praze 8 předložil hlídce Policie ČR OPKPE Praha k prokázání své totožnosti rumunský identifikační doklad na totožnost N. K., nar. ..., st. přísl. Rumunsko. Jelikož vzniklo podezření, že se jedná o padělaný doklad, byl cizinec zadržen. Když byl poučen, že bude eskortován na OPKPE Praha, sdělil hlídce adresu svého pobytu v Praze 4 s tím, že tam bydlí se svou manželkou a má tam svůj cestovní doklad. Po převozu na uvedenou adresu hlídka zjistila, že se zde nachází cizinka L. Z., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, která byla ztotožněna dle svého cestovního dokladu a povolení k pobytu v ČR. Dále žalobce hlídce předložil svůj cestovní doklad Ukrajiny, dle něhož byl ztotožněn. V cestovním dokladu měl vlepeno dlouhodobé vízum Polska s platností do 22. 6. 2017. Současně bylo z cestovního dokladu zjištěno, že na území schengenského prostoru cizinec vstoupil dne 15. 6. 2017, a to v Polsku.

Rovněž bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákona. Bylo tedy zjištěno, že žalobce se prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu mu bylo ve správním řízení o vyhoštění dne 8. 4. 2017 uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění.

Dne 8. 4. 2017 do protokolu žalobce mj. sdělil, že dříve užíval příjmení své manželky K., nicméně si je opět změnil na své vlastní. Uvedl, že do ČR přicestoval poprvé v r. 1996 na měsíc, v r. 2001 zde byl rok a poté zde pobýval od roku 2006 do 2010. Naposledy přijel v březnu 2017 za manželkou z Polska, kde pracoval. Vypověděl, že si asi před dvěma lety obstaral za 400 Euro padělaný rumunský doklad od mafiána, pro něhož v ČR pracoval, neví však proč a nevěděl, že jde o padělek. Dodal, že rumunský doklad při kontrole předložil pouze z toho důvodu, že v batohu neměl jiný doklad a měl strach nic nepředložit. Prohlásil, že mu na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí ze strany vlády či policie, pouze neví, jak je to s válkou.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **shledal nedůvodnou**.

Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval za nesmyslné a nepřijatelné a odkázal na právní zásadu zákazu dvojího přičítání.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že při pobytové kontrole předložil k prokázání své totožnosti padělaný cestovní doklad. Přičemž soud má za to, že žalobce byl obeznámen s tím, že se jedná o padělek, neboť při svém pohovoru žalobce konstatoval, že si před dvěma lety rumunské doklady pořídil dle svých slov od „mafíána“ pro něhož v ČR pracoval. I když žalobce v podané žalobě tvrdí, že ho osoby, které mu padělaný cestovní doklad opatřili, tvrdily, že jej musí vždy použít, postup jeho získání ani v náznacích nepřipomíná získávání pravých dokladů totožnosti oficiální cestou. Tedy tvrzení žalobce, že nevěděl, že se jedná o padělek, se s ohledem na shora uvedené jeví jako účelové.

Žalobce pobýval na území ČR a předtím v Polsku již od června roku 2016, ale žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění, a poté co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Během období do června 2016 se žalobce mohl kdykoliv dostavit na příslušný orgán Policie ČR nebo přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra a podat si žádost o mezinárodní ochranu, to však neučinil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo.

Dle názoru soudu by nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce to, že nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu až poté, kdy je vydáno rozhodnutí o jeho vyhoštění. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dané lze usuzovat také z toho, že žalobce neměl příležitost podat žádost o mezinárodní ochranu pouze v průběhu 9 měsíců od vstupu na území Polska v červnu 2016, ale již dříve, neboť jak sám vypověděl, přicestoval do ČR již v roce 1996, poté zde byl v roce 2001 a následně od roku 2006 do roku 2010. Ovšem žalobce ani jednou při svém pobytu na území ČR o mezinárodní ochranu nežádal a v mezidobích se dobrovolně vracel do země svého původu.

Dále soud uvádí, že důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jednání žalobce je zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud dále uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na*

předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

Správní orgán při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil a neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože nemůže být bráno k tíži správnímu orgánu, že použil podobnou argumentaci k neuplatnění zvláštních opatření, když se jednalo o zásadní skutečnosti. Soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce namítal, že jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že se žalobce v jednom jediném případě prokázal padělaným cestovním dokladem.

Soud se s tímto neztotožňuje a opětovně uvádí, že správní orgán se dostatečně vypořádal, zda by bylo uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu účinné. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při pobytové kontrole předložil k prokázání své totožnosti padělaný doklad. Správní orgán uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce zcela vědomě používal padělaný doklad totožnosti, a to právě s cílem oklamat orgány ČR a vyhnout se svým zákonným povinnostem. Soud proto uvádí, že správní orgán posoudil zcela oprávněně, že za těchto okolností by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.

Žalobce v žalobě upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016, který dle názoru žalobce uvádí, že rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Soud k tomuto uvádí, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Kdežto správní orgán dle napadeného rozhodnutí žalobce zajistil na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zvláštní opatření správní orgán posuzoval ve smyslu § 47 zákona o azylu, tudíž uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze na tento případ aplikovat. Na okraj soud poznamenává, že rozsudek pouze nevylučuje možnost použití zvláštních opatření dle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, nikoliv povinnost aplikovat vždy zvláštní opatření.

Soud dále nesouhlasil s odkazem žalobce na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2016, č.j. 7 Azs 269/2016-21, neboť je toho názoru, že se jedná o nepřiléhavý rozsudek, kde NSS vytkl správnímu orgánu stručné odůvodnění nevyužití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu pouhým odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, který se týkal zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců, nikoli zvláštních opatření dle zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí ovšem žalovaný odkaz na zmiňovaný rozsudek nepoužil a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč u žalobce nepřistoupil k využití mírnějších opatření.

Žalobce namítal, že zajišťovat osoby, které k pobytu na území České republiky využily padělané doklady, a to bez bližšího individuálního posouzení jejich situace je zcela neakceptovatelné a bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, považoval napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Soud k této námitce uvádí, že rozhodnutí správního orgánu považuje za dostatečné, aby z něj bylo patrné se obávat, že žalobce by mohl mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si opatřil padělaný doklad a předložil ho k prokázání své totožnosti při pobytové kontrole. Žalobce po celou dobu svého pobytu na území České republiky a Polska mohl podat žádost o mezinárodní ochranu. To učinil, až po jeho zadržení do Zařízení pro zajištění cizinců a uložení správního vyhoštění. Proto se soud zcela ztotožňuje, že z chování žalobce je zcela možné předpokládat maření řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak posoudil situaci žalobce zcela dostatečně.

Žalovaný se vypořádal i s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. V případě žalobce, který se prokazoval při pobytové kontrole padělaným cestovním dokladem s cílem oklamat orgány České republiky, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím

Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a
násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 23. května 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně